

РЕШЕНИЕ

№ 29421

гр. София, 22.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в
публично заседание на 16.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **6656** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал.5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Л. И. Б. от [населено място], [улица][жилищен адрес]., ап.14, срещу ЗППАМ № GRAM-2507832/01. 05.2026г. издадена от А. И. С. на длъжност мл. автоконтрольор при СДВР- Отдел „Пътна полиция“, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „гг“ от ЗДвП –временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Моли атакуваната заповед да бъде отменена. Излага подробни съображения.

В с.з. жалбоподателят се представлява от адв.И., която поддържа жалбата.Счита, че жалбоподателката не е знаела за извършената служебна deregистрация на автомобила и не е извършила административното нарушение като основание за налагане на ПАМ. Исква отмяна на ЗППАМ.Заявява претенция за присъждане на разноските по делото.

Ответникът по оспорването мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не се явява в с.з. От същия, чрез процесуален представител – юрк.К., с приложено пълномощно, е представено становище по същество на спора.Счита се, че ЗППАМ е законосъобразна, а жалбата е неоснователна.Заявява се претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП, редовно уведомена, не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, 81- ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено следното:

По фактите:

С атакуваната заповед № GRAM-2507832/01. 05.2026г. издадена от А. И. С. на длъжност мл.

автоконтрольор при СДВР- Отдел „Пътна полиция“, на жалбоподателя Л. И. Б. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „гг“ от ЗДвП –временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. поради това, че на 01.05. 2026г. , в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]управлявал лек автомобил - „М. А 180“ с регистрационен [рег.номер на МПС] , собственост на "МАРБОТАС" ЕООД, ЕИК[ЕИК], което не е регистрирано по надлежния ред, тъй като е със служебно прекратена регистрация на 23.07.2024г.

На водача е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия ГА № 5167879 от 01.05. 2026г. за административно нарушение по чл. 140, ал.1 пр.1 от ЗДвП, в който е отбелязано, че регистрацията на автомобила, управляван от жалбоподателя Л. И. Б., е служебно прекратена на 23.07.2024г.

В ЗППАМ е налице изрично позоваване на съставения АУАН и изложеното в същия.

В ЗППАМ се твърди, че МПС е със служебно прекратена регистрация на 23.07.2024г. на основание чл.143, ал. 15 от ЗДвП.

Видно обаче от представената справка относно регистрацията на посоченото МПС, в същата е записано като основание за прекратяване на регистрацията чл. 143 ал.10 от ЗДвП- „уведомление от ГФ/ Гаранционния фонд/ъ, без ГО/ застраховка гражданска отговорност/- на 23.07.2024г.“ Служебно възстановяване по чл. 143, ал.10 от ЗДвП при уведомление от ГФ за валидна ГО“- 04.05.2026г.

Съгласно справката основанието и за прекратяване и за възстановяването на регистрацията е чл. 143, ал.10 от ЗДвП.

Представена е по делото/л.9/ договор за застраховка видно от който за автомобила М. А 180“ с регистрационен [рег.номер на МПС] , който е собственост на "МАРБОТАС" ЕООД, ЕИК[ЕИК], има валидна и действаща застраховка гражданска отговорност на автомобилистите, с начало на застрахователно покритие от 03.05.2026 г. до 23,59 часа на 02.05.2026г.

Собственик на управляваното от жалбоподателя МПС е "МАРБОТАС" ЕООД, ЕИК[ЕИК]

Представени са по делото и заповеди за компетентност.

В съдебното производство е разпитан свидетелят И. В. Т.. Разпитан същият изнесе следната релевантна доказателствена информация: „Познавам Л. Б. от много години...Л. ми се обади и ми каза, че са й блъснали колата като ме попита дали имам свободна кола, която да й дам да вози себе си и майка й, която е болна по болници. Като й дадох колата тя ме попита дали всичко е редовно по колата и аз й казах да, защото имам човек, който ми прави граждански отговорности и застраховки и той си ги следи...“

Показанията на свидетеля И. В. Т. се кредитират като достоверни.Същите не са опровергани от други доказателствени източници.

По правото:

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП.

С оглед представените заповеди, издадени съответно от Министъра на вътрешните работи и от Директора на СДВР, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената писмена форма.

С процесната ЗППАМ № ГРАМ-2507832/ 01. 05.2026г. на жалбоподателя Л. И. Б. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „гг“ от ЗДвП –временно отнемане на СУМПС до решаване

на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. Неточно нарушението е посочено по чл.175 ал.2 от ЗДвП.Нарушението не е съществено, тъй като от АУАН към който се препраща в ЗППАМ, то е квалифицирано по чл. 140, ал.1 пр.1 от ЗДвП, на който текст съответства санкционната разпоредба на чл.175, ал.3 от ЗДвП

Нарушението чл.175, ал.3 от ЗДвП вр. 140, ал.1 пр.1 от ЗДвП, за извършването на което е приложена процесната ПАМ спрямо водача е за управление на автомобил, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Нормата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП регламентира служебно прекратяване на регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането, като служебно прекратената регистрация на МПС се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика, след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

1/. Нормата на чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането /КЗ/ регламентира, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка. Според чл. 574, ал. 11 от КЗ, когато в срока по ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява компетентния за регистрацията на пътни превозни средства в Р. България орган, да прекрати регистрацията на превозното средство. Въз основа на цитираната нормативна регламентация следва извод, че установеното задължение за уведомяване по чл. 574, ал. 10 от КЗ, е съществено изискване за законосъобразност на прилаганите правни последици, с които законът свързва липсата на сключен, валиден и действащ договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, в това число на налаганите административни санкции и принудителни административни мерки, тъй като именно с това нормативно установено изискване се обезпечава спазването на основните принципи по чл. 4 и чл. 6 от АПК - за законност и съразмерност. Фактът на изпращане на уведомление, адресирано до собственика на МПС, при липса на каквито и да е доказателства същото да е получено, съответно да е сторено уведомяването / довеждането до знанието/ на собственика, не сочи да е изпълнен фактическият състав на чл. 574, ал. 10 от КЗ, за да се пристъпи към изпълнение на изискването по чл. 574, ал. 11 от КЗ, съответно да се прекрати служебно регистрацията на автомобила в хипотезата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, което да обоснове прилагането на процесната ПАМ за управление на МПС, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. В тежест на правоприлагащия орган е да устави и да докаже съществуването към датата на издаване на оспорения акт на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславящи наличието на възприетата материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ, като доказателства за изпълнение на процедурата за уведомяване не са били събрани. Това обуславя недоказаност на елемент на административното нарушение, извършването на което е възприето като материалноправно основание за прилагането на процесната ПАМ.

2/. Дори и съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП в действащата ѝ редакция след изменението /обн. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г./, да липсва законово предвидено задължение за органите на МВР за уведомяване на собственика на автомобила за служебно прекратена регистрация на автомобила след получено уведомление от Гаранционния фонд по чл.

574, ал. 11 от Кодекса за застраховането, то в действащата нормативна уредба такова задължение за уведомяване продължава да съществува - чл. 186, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, регламентира уведомяване на собственика на МПС, посочен регистъра, при служебно прекратена регистрация на превозното средство по чл. 143, ал. 10 ЗДвП след уведомление от Гаранционния фонд. Съгласно чл. 18 б ал. 2 от цитираната Наредба № I-45 от 24.03.2000 г., при прекратяване регистрацията по ал. 1, т. 1, 2, 3, 4 или 8 се уведомява собственикът на МПС, посочен в регистъра. В случая не само липсват доказателства, че собственикът на автомобила е бил уведомен за служебно прекратената, в хипотезата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, регистрация на автомобила, управляван от жалбоподателя, но и от страна на ответника не се твърди наличието на такова уведомяване от органите на МВР, съобразно чл. 186, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 8 от Наредба № I - 45 от 24.03.2000 г. Приложимо е разрешението по Тълкувателно постановление № 2 от 5.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС, по т. д. № 3/2022 г. В мотивите на цитираното ТП № 2 е прието, че в случаите, когато няма доказателства, че прекратяването на регистрацията е било съобщено на собственика на МПС от отдел "Пътна полиция" или не се докаже по друг начин узнаването за служебното прекратяване на регистрацията, деянието по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП е несъставомерно от субективна страна, тъй като липсата на уведомяване води до незнанието на факт от обективната действителност, който принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. Прието е, че ако и уведомяването на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация, да не е елемент от фактическия състав на прекратяването на регистрацията, а да представлява последващо действие, това уведомяване има пряко отношение към субективния елемент на административното нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, като знанието за точната дата на deregistrцията е от значение за субективната съставомерност на деянието. Съответно незнанието на факта за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на МПС представлява незнание на фактическо обстоятелство, което принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП, поради което липсва както умисъл, така и небрежност - незнанието на фактическото обстоятелство не се дължи на непредпазливост, а се явява резултат от неизпълнено административно задължение за уведомяване на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация на автомобила. Ето защо в случая ако и регистрацията на автомобила да е служебно прекратена на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, то жалбоподателят не е знаел това обстоятелство и не е могъл и да го предположи, защото: не е собственик на автомобила; МПС е било с поставени регистрационни табели; „не е налице публично достъпен регистър, в който да се извърши справка за служебно прекратената регистрация“ ; налице са свидетелски показания на св. Т., че е казал на жалбоподателя, че всичко с документите на автомобила е редовно. При съобразяване на задължителното за съда ТП № 2 от 5.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС и с оглед установената по делото фактическа обстановка, съдът приема, че не е доказана обуславящата прилагането на процесната ПАМ противоправна дейтелност–извършено от адресата на ПАМ, като водач на МПС, административно нарушение по чл. 175 ал.3 от ЗДвП, за което е предвидено налагане на административно наказание лишаване от право да се управлява МПС. Издаването на заповедта при недоказано наличие на законово регламентирана материалноправна предпоставка за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" подб. „гг“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя, обуславя извод, че оспореният акт е постановен в противоречие

и при неправилно приложение на материалния закон

3/. Съгласно чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания, за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки.

Принудителните административни мерки са една от проявите форми на властническата гаранция за точно осъществяване на надлежно, нормативно установено, материално правило за поведение, било като изключат предпоставките, то да бъде нарушено, било като преустановят, деянията предприети в нарушение на същото или изключат предпоставките за настъпване на вредни последици от противоправното деяние или респективно имат за последица, отстраняване на вече настъпили вредни последици от такова деяние.

Тези принудителни мерки по правното си естество не съставляват административни наказания – те не са насочени към личността на дееца - да санкционират неправомерното му поведение, макар и да са форма на административна принуда.

Поради това, за разлика от административното наказание, което трябва да бъде изтърпяно, както е наложено за съответен период от време, през който е постановена принудата -например временното лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност, действието на наложената административна мярка е обосновано и допустимо единствено до момента, до който тя има за фактическа последица, предотвратяване и преустановяване на нарушението, съответно предотвратяване или отстраняване на вредните последици от същото.

С оглед на това, от момента в който не съществува вероятност материалното правило за поведение да бъде нарушено или от който противоправното поведение е преустановено, действието на мярката не е фактически основано и от този момент нататък, прилагането на принуда, е в нарушение на принципа за съразмерност по чл.6 ,ал.2 от АПК, съобразно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

В случая, административният орган е отнел СУМПС на водача, тъй като полицейският орган е установил, че управлението на 01.05. 26г. от жалбоподателя автомобил е с прекратена служебно регистрация по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, т.е. поради липса на задължителна застраховка ГО. От 03.05.2026г. е налице валидна и действаща застраховка ГО .

Следователно, на 03.05.2026г. дейността е била приведена в съответствие с нормативното предписание.

Следователно със сключването на валидна застраховка "Гражданска отговорност" са постигнати целите по чл. 22 от ЗАНН - предотвратяване и преустановяване на административното нарушение и предотвратяване и отстраняване на вредните последици от него.

Поради това, продължаване действието на процесната принудителна административна мярка се явява несъразмерно.

В този смисъл жалбата е основателна, а на жалбоподателя се следват своевременно поисканите разноски по делото 5,11 евро за държавна такса и 500 евро за адвокатски хонорар, като за заплащането му е представен в оригинал договора за правна защита и съдействие с отбелязване, че сумата е платена в брой, респективно е доказано, че разноските са направени действително.

Така мотивиран, и на основание чл. 172, ал.2 от АПК и чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, Административен съд София-град, 81- ви състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по оспорването по жалба на Л. И. Б. от [населено място], [улица][жилищен

адрес]., ап.14, ЗППАМ № GRAM-2507832/01. 05.2026г. издадена от А. И. С. на длъжност мл. автоконтрольор при СДВР- Отдел „Пътна полиция“, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „ г“ от ЗДвП –временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Л. И. Б. с ЕГН : [ЕГН] от [населено място] , сумата от 505, 11 евро за разноски по делото.

На основание чл.138 АПК,препис от решението да се изпрати на страните.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: